

paa, at den ærede Minister enten har taget sig Læsningen meget let eller ogsaa har haft noget vanskeligt ved at forstaa det, der var at læse. Jeg skal henvise til et meget lignende Tilfælde, der angaar $\frac{4}{10}$ pro mille af Formueskatten. Derom siger den ærede Finansminister, Sp. 675: „Med andre Ord, man kunde lige saa godt simpelt og klart have sagt: til Lettelse af de kommunale Byrder indføre vi ved Siden af de bestaaende kommunale Skatter en ny kommunal Skat paa Formue og Indkomst, hvis Udbytte tilfalder Kommunerne. Men saa vilde ganske sikkert ogsaa Resultatet deraf have staaet klart, nemlig at i saa Tilfælde maatte de enkelte Kommuner faa Resultatet af, hvad Skatten indbragte i de paagældende Kommuner.“ Saa hedder det: „Kommissionen har ikke været bange for at tage denne Konsekvens, men netop derved forekommer det mig, at der kastes et ejendommeligt Lys over den hele Operation. Thi Kommissionen har jo foreslaaet, at $\frac{4}{5}$ af den ny Formueskat, $\frac{4}{10}$ pro mille skulle tilfalde Kommunerne; men heller ikke her har man kunnet frigøre sig for disse idelige Omsvøb. I Stedet for at lade denne Skat, som skal paalignes af de kommunale Myndigheder, i alt Fald med deres Bistand, og opkræves af de kommunale Myndigheder, forblive hos Kommunerne, lader man disse indbetale den til Statskassen for at lade Statskassen tilbagebetale den til Kommunerne. Hvad der skal vindes derved, er mig ganske vist ikke klart.“ Det har altsaa ikke været den ærede Finansminister ganske klart, at hvis en Kommune kunde komme til at beholde den Formueskat som den selv opkræver hos Kommunens Beboere, vilde den ikke faa nogen som helst Andel i Formueskatten i den Del af de faste Ejendommens Værdi, som er dækket ved Prioriteter, Tiende eller Arvefæsteafgift, i alle de Tilfælde, hvor Prioritetshaveren, Tiendenyderen eller Arvefæsteafgiftsejeren bor i en anden Kommune. Den Bestemmelse, der er foreslaaet i § 40 i Indkomst- og Formueskat-Loven er saa klar og tydelig, saa det atter her synes mig at være ganske besynderligt, at den ærede Finansminister i den Grad har været ude af Stand til at forstaa Meningen dermed. Og naar den ærede Finansminister ikke har kunnet forstaa og opfatte to saa simple, ligefremme Ting, er det mindre besynderligt, at han har kunnet komme til den mærkelige Opfattelse, at det, der i Virkeligheden foregaar, skulde være, at man tager 1,841,000 Kr. af Statskassen og giver dem til Kommunerne, og at man udskriver en ny kom-

munal Skat i nogle Kommuner for at give den til andre Kommuner. Det er jo slet ikke noget af alt det, der foregaar. Der gives ikke 1,841,000 Kr. af Ssatskassen til Landkommunerne; der gives meget mere til Landkommunerne. Men disse 1,841,000 Kr., som tages af Statskassen, tages ikke til Landkommunerne alene, men til alle Kommuner, og der udskrives ikke en ny kommunal Skat i nogle Kommuner for at gives til andre Kommuner. Der udskrives en Statskat i alle Kommuner for at sætte Staten i Stand til at yde Tilskud til alle Kommuner. Men dette har den ærede Finansminister slet ikke kunnet opfatte paa den rette Maade, og det er saa meget besynderligere, som den ærede Minister i Begyndelsen af sit Forslag ellers var inde paa den rigtige Vej. Hvis han blot logisk og konsekvent var bleven ved paa samme Maade, vilde han aldrig være kommen til et saa misvisende Resultat. Den ærede Finansminister sagde — det staar i Tidenden — Sp. 674 —: „Statskassen er en Helhed og en Enhed, og man kan ikke, naar man tager et Beløb af Statskassen, sige: Det tage vi af den eller den bestemte Indtægt! Det Skuffesystem kendte man i tidligere Tider, men det ere vi for længst komne bort fra. Naar man nu tager et Beløb af Statskassen, tager man det ikke fra denne eller hin Indtægt, selv om man nok saa meget peger paa den.“ Naar man altsaa nu efter dette Forslag vil tage 10 Millioner af Statskassen, og give dem til Kommunerne, saa tager man dem ikke af den bestemte Indtægt, som Indkomst- og Formueskatloven fører med sig — det har jeg ogsaa der den ærede Ministers eget Ord for —, men tager dem af Statskassen. Noget andet er, at man for at dække det Hul, som man ved, der vil komme i Statskassen, sørger for, at Statskassen gennem en saadan Skat faar Hullet fyldt, saa at den kan blive ved at virke i fuldt Maal paa alle sine andre Opgaver. Forholdet vil vistnok staa ganske klart og ikke give Anledning til den Misforstaaelse, hvis vi tænke os, at disse to Love ikke vare fremkomne paa samme Tid. Hvis vi tænkte os, at f. Eks. Overførselsloven først var bleven vedtagen og traadt i Kraft, og man saa bagefter var kommen i Tanker om, at Statskassen trængte dog til at faa nogle flere Midler til at dække det Tab, som Overførselsloven havde medført, vilde det ikke falde noget Menneske ind at sige, at det, der forelaa, gik i den Retning, den ærede Minister gjorde gældende. Enhver vilde være paa det rene med, at alle 10 Millio-